

Hvězdný rytíř – Záchranná mise
J. Mostecký

Orel sestoupil na nižší oběžnou dráhu, ale nebylo to nic platné. Senzory na jeho čidlech nezachytily nic než nekonečně šedavou mořskou pláň. Nekonečnou a bouřlivou. Vichr bral z hřebínků vln pěnu a bičoval s ní hladinu, jako by měl přijít poslední den. Jako by chtěl roztrhat skaliska, ale žádná tu nebyla. Na celé planetě nebylo nic než nekonečný oceán...

Hvězdný rytíř se koutkem oka podíval po červené kontrolce na displeji, která mu vždycky signalizovala, když bylo zapotřebí jeho pomoci. Svítla stejně intenzivně jako před dvěma dny. Dva dny mu trvalo, než se až sem, na okraj Galaxie dostal, a teď se zdálo, že jde jen o nějakou poruchu, protože na planetě, která ani v nejpodrobnějších galaktických mapách neměla jméno, nebylo nic a nikdo. Ani opakovaná kontrola nezjistila nic.

A přece ho někdo volal, a to opravdu tam zezdola!

Přepnul na ruční řízení a vedl svůj hvězdolet do atmosféry. Ochranný štít se třením o vzduch rozžhavl do ruda, ale vzápětí zabraly zpětné a stabilizační trysky a Orel začal pomalu klesat k hladině oceánu. Sotva se dostal do výšky tří kilometrů, ucítil poryv vichřice, která tam dole zuřila. Hvězdný rytíř na poslední chvíli vyrovnal let a navedl letoun ještě níž. Hvězdolet se otrásal pod útoky vichřice, ale žádné nebezpečí nehrozilo. Vydržel už horší situace.

Někde tu přece musel někdo být!

Bylo mu jasné, že i kdyby tam dole, na mořském dně, žily inteligentní bytosti, ony by ho určitě nevolaly, protože o nich nikdo v celém vesmíru nevěděl a oni jistě nevěděly o něm a o jeho lodi!

Letěl nízko, sotva padesát metrů nad hladinou, a hřebínky obrovských vln téměř olizovaly břicho jeho letounu.

„Ostrov!“ ozvalo se z mikrofону palubního počítače.

„Tak přece!“ usmál se Ylem. „Kde je?“

Znovu převzal řízení a vyvedl stroj o něco výš. Vzápětí ho spatřil sám. Uprostřed rozbouřených vln se skvělo cosi, co bylo obrovské jako ostrov, ale současně ta hladká polokoule ostrovem být nemohla. Na první pohled to bylo umělé. Loď! Vzhledem k tomu, že na planetě žádná pevnina nebyla, musel to být kosmický koráb z vesmíru!

Opatrně zakroužil na vrakem. Nepatřil ale nic, co by vypadal jako poškození trupu. Nárazem na hladinu se ale zřejmě poškodila většina přístrojů uvnitř. Hvězdný rytíř dobře věděl, že pád na vodu ve velké rychlosti má stejné následky jako dopad na pevnou skálu. Pokud byli uvnitř organici, nemohlo to dobře dopadnout!

Semkl rty. Všichni zahynout nemohli, vyslali přece signál s prosbou o pomoc, který zachytila jeho loď! Možná tam uvnitř zrovna umírají a on tady jen přemýšlí!

Přikázal palubnímu počítači svého Hvězdného orla, aby proskenoval vnitřek lodi. Trvalo to jen chvíli a dostal zprávu. Přežila skoro celá posádka, třicet organiků, ale na dně lodi je trhlina, schovaná pod hladinou. Dovnitř se nahrnula voda a pořád jí přibývalo. Naštěstí jen pomalu. Posádka stačila před katastrofou uzavřít přepážky v lodi, a tak voda zaplavila jen její nejspodnější sektor. Podle všeho ale přepážky špatně těsnily a vody pomalu ale jistě přibývalo. Za pár dní jí už bude v lodi tolik, že se stane těžší a klesne ke dnu. Pak už by posádce nepomohl ani on...

Druhá špatná zpráva byla, že se všichni do jeho Orla nevejdou. Do třetice všeho zlého pak zjistil, že vchod do lodi se nachází pod hladinou také. K němu se ale v takhle rozbouřeném moři nedostane!

Přemýšlel jen chvíli. Spustil program předpovědi počasí, a ujistil se, že se moře bude už jen uklidňovat.

Teď se musel dostat do vraku, a to mohl dokázat jedině tím, že se do cizí lodi prostřelí. Odjistil palubní blastery a smrtícím paprskem seřízl vrchlík trupu cizí lodi. Pak počkal, až kov vychladne, uvolnil záchranný člun, nechal ho dopadnout na vrchlík vraku a spustil se za ním.

V řídicí místnosti vraku, jíž teď chyběl strop a část přední stěny, se objevili první vystrašení trosečníci.

„Kolik je s vámi dětí?“ křikl na ně Ylem.

„Pět!“

„Tak mi je sem podejte! Poletí první! A s nimi dva dospělí, víc se do mé lodi nevejde!“ zavelel Hvězdný rytíř.

„A my ostatní?“ vzlykla jedna žena s ovázanou hlavou.

„Počkáme, až se můj Orel vrátí!“ zasmál se jejich zachránce. „Naprogramuji automatický let na moji základnu a zpátky. Bude se muset vrátit několikrát, ale je to nejrychlejší hvězdolet v Galaxii.“

„Naše loď se ale potopí!“

„Než se potopí, moře se uklidní, a já tu mám záchranný nafukovací člun pro dvacet lidí.“ Mezitím pomohl všem pěti dětem a jejich doprovodu do svého Orla a uzavřel průchod. Hvězdolet se svise zvedl a vzápětí se rozletěl pryč.

Hvězdný rytíř se posadil na natavený povrch vraku a zvedl oči k obloze. Zítra se Orel vrátí pro další skupinu. Bude to dlouhé čekání, ale bude stát za to!

* * *